

၀
၁၂၃

သန္တာရောင်ဆုံမှတ်များ

အခန်း(၁)

မှတ်မှတ်ရရ သူနှင့် သူမ ဆုံတွေ့ခဲ့ကြသည် က
လက်တွေ့စာသင်ခန်းတစ်ခုမှာ ပဲ ဖြစ်သည်။ ။

ထိုနေ့က စင်ပေါ်မှာ တင်ထားသော လူသေအလောင်းကြီးကို ပြကာ
လက်တွေ့သင်ကြားနေသော ဆရာရဲ့ သင်ခန်းစာထဲမှာ အားလုံးအာရုံ
ရောက်နေခဲ့ကြ၏။

သူမကတော့ ဆရာရှင်းပြနေသော လူတစ်ယောက်၏ အင်္ဂါအစိတ်
အပိုင်းတွေကို စိတ်မဝင်စားနိုင်ခဲ့ပါ။ ပျင်းရိစိတ်နှင့် အိပ်ချင်စိတ်ကသာ
ကြီးစိုးနေခဲ့သည်။ ။

အာရုံကြောတွေ ထိုင်းမှိုင်းကာ တဝါးဝါးနှင့် သမ်းဝေချင်စိတ်တွေ
တဖွားဖွားဖြစ်နေ၏။

ဆရာ စာမေးမှာ လည်း ကြောက်ရတာမို့ အနောက်ဘက်ကျကျ ခုံတ
န်းမှာ ရှေ့ကကျောင်းသူတွေနှင့် ပုန်းကွယ်ကာ ကြိတ်ပြီး သမ်းဝေနေရ
သည်။ ။

တကယ့်ကို ပျင်းစရာကောင်းလိုက်တာ။

ဒီအချိန် ကင်တင်းနီလစ်ပြီး ဆီချက်တစ်ပွဲလောက် ဆွဲလိုက်ရလျှင်
သိပ်ကောင်းမည်။ ပြီးတော့ နန္ဒာတို့ ဖြူစင်တို့ နှင့် ကျောင်းဝန်းထဲပတ်
ကာ တွေ့သမျှလူတွေ နောက်ပြောင် ဗရုတ်ကျလိုက်ချင်သည်။ ။

ဆရာစာသင်နေချိန်မှာ မဟုတ်မဟတ် အတွေးတွေ တွေးနေမိသော သူမ မသင့်တော်ဘူးဆိုသော အသိနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ခပ်မတ်မတ်လေး ပြန်ပြင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

စိတ်မပါတောင် စာသင်ချိန်ကုန်ဆုံးသည် အထိတော့ သူမ စိတ်ကို သည်းခံအာရုံစိုက်ထားမှ ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်သတိပေးရင်း သူမ အကြည့်တွေ ရှေ့ကို အာရုံ စိုက်လိုက်မိသည်။ ။ ထိုတဒင်္ဂလေးမှာ ပဲ အမြင်အာရုံထဲ တိုးဝင်လာတာ သူမမျက်နှာလေး ဖြစ်သည်။ ။

ဆရာရဲ့ သင်ကြားမှု အာရုံဝင်စားနေသော သူမမျက်နှာလေးကို ပထမ ဆုံး သတိထားမိတာ သူမ ငေးငေးလေးကြည့်မိသည်။ ။

သို့သော်လည်း အဲဒီအခါမှာ သူမအကြည့်တို့ အာရုံရောက်သွားချိန်မှာ အိပ်ချင်နေခဲ့သော မျက်ဝန်းတို့ ပြူးကျယ်သွား ခဲ့၏။ ။

စိုလဲ့နီမြန်းသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေကြောင့် ပြည့်တင်းကာ အနားသ ဝ်တွေ ပိပိရီရီရှိပါသည်။ ။ တကယ်ကို ဆွဲဆောင်မှုရှိသော နှုတ်ခမ်းလေး တစ်စုံပါပဲ။ ။

သူမမျက်နှာတစ်ခုလုံးကို အသေအချာ စူးစိုက်ကြည့်မှ နှုတ်ခမ်းတွေပဲ လှတာမဟုတ်ဟု သူမ မှတ်ချက်ပြုမိတော့သည်။ ။

ဆံပင်တိုတို သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေးကြောင့် သူမမျက်နှာက ပိုမိုကြည်လ င်ရှင်းသန့်နေသည်။ ။ မျက်ခုံးတွေက ထူးပိုန်းနေတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ညီ ညာနက်မှောင်ပြီး သွယ်တန်းနေ၏။ ။

တိုစိပ်စိပ်ညီသော မျက်တောင်တွေအောက်မှာ လှပသော မျက်ရစ်

လေးတွေနှင့် မျက်ဝန်းတစ်စုံလည်း ရွန်းလက်ကာ ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိသည်။ ။

နှာတံစင်းစင်းနှင့် လှပသော နှုတ်ခမ်းအထက်မှာ စိမ်းဖန့်နေသော မွေးညှင်းရိပ်တွေကြောင့် ယောက်ျားပီသသည် ဟု မှတ်ချက်ပြုမိသေး၏။ ။

စာသင်ခုံမှာ ထိုင်နေတာမို့ သူ့အရပ်အမောင်းကို တိကျစွာ မခန့်မှန်းနိုင်သည့် တိုင် မြင့်မားကြည့်ကောင်းမှာ သေချာပါသည်။ ။

အဖြူရောင် ရုပ်လည်ကတုံး အင်္ကျီလေးမှာ ရွှေရောင်ကြယ်သီးလေးက တောက်ပနေသည်။ ။

တဒဂ်လေးအတွင်း သူ့ရဲ့ ပုံရိပ်ခွင်ကို ထာဝရမှတ်မိသွားအောင် သူမမှတ်ချက်ထဲမှာ ပုံတူပွားထားလိုက်နိုင်၏။

ဒါပေမဲ့ သူ့ဘယ်သူလဲ ဘယ်အခန်းကလဲဆိုတာ သူမ မသိတာတော့တော်တော်ကို ညံ့ဖျင်းလွန်းသွားပြီ ထင်ပါရဲ့။ ။

‘ငွေမှ င်ရောင်’ဆိုသော သူမလို မိန်းမတစ်ယောက်က ကိုယ်တက်ရောက်နေသည့် ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီးမှာ အတူတက်နေတဲ့ ကျောင်းသားကို မသိဘူးဆိုတာတော့ မဟုတ်သေးပါ။

ဘဝကို လွတ်လပ်စွာ ပျော်ရွှင်စွာ ရှင်သန်ရင်း ဘာတုတ်နှောင်မှုမရှိဘဲ ပျော်ပျော်နေခဲ့သည့် သူမ။

ခင်မင်စရာကောင်းသော သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကျောင်းမှာ ဗရုတ်သုတ်ခကျတတ်လွန်းသူ အရာရာကို ပျော်စရာ အမြင်တွေနှင့် ပဲ ကြည့်တတ်ခဲ့သော သူမကို မသိသူက ခပ်ရှားရှားပါပဲ။

ငွေမှ င်ရောင်ဆိုသော သူတို့ အုပ်စုကလည်း တွေ့သမျှ ကျောင်းသား

ကျောင်းသူမှန်သမျှ ဟာသတွေဖောက် နောက်ပြောင်ရမှ
စားဝင်အိပ်ပျော်နေကြသူတွေ။

အခု သူမမြင်နေရတဲ့ ကျောင်းသားကို မသိတာတော့ တကယ်
ညံ့လွန်းပြီ ဆိုရမည်။

"ဟိုငေးနေတဲ့ သမီး ပြောပါဦး သွေးပြန်ကြောရဲ့ လုပ်ဆောင်မှုတွေ
က ဘယ်လိုလဲ"

"ဟင်"

ဆရာက သူမကို စာလှမ်းမေးလိုက်တာတောင် မသိခဲ့။ နံဘေးက ဖြူ
စင်က တံတောင်နှင့် အသာတို့ သတိပေးမှ ယောင်နန ထရပ်လိုက်ရသ
ည် ။

"သွေးပြန်ကြောရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်"

"ရှင် အဲ ဟို ဟို နှုတ်ခမ်းတွေ"

"ဘယ် ဘယ်လို"

"ဟို အဲ သမီး မသိပါဘူး ဆရာ"

အူတူတူ သူမ အမူအရာနှင့် အဖြေကြောင့် ရယ်သံတွေ ခပ်အုပ်အုပ်
ထွက်လာသည် ။ ဒါပေမဲ့ သူမ မရှက်နိုင်ပါဘူး။ ဒီအခန်းထဲမှာ ငွေမှ င်
ရောင် အကြောင်း မသိတဲ့ သူက ခပ်ရှားရှားပဲလေ။

"ကဲ ထိုင် ထိုင် စာသင်နေတဲ့ အချိန်မှာ ငေးမနေနဲ့ လေ သမီးရဲ့ ၊ လူ
တွေရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်ကုသပေးမယ့် ဆရာဝန်တစ်ယောက်က သ
င်ခန်းစာတွေကို ကြေကြေညက်ညက် ပိုင်နိုင်ထားသင့်တယ်"

ဆရာဆုံးမစကားတွေကို နားထောင်ရင်းနဲ့ တောင် သူမ သူ့ကို

လှမ်းကြည့်နေမိသေး၏။

သူ့မျက်ဝန်းတွေကလည်း သူမကို လှမ်းကြည့်နေခဲ့သည် ။

တခြားကျောင်းသားတွေလို ရယ်ရိပ်သန်းမနေဘဲနှင့် တောင် သူ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေက စွဲမက်ဖို့ ကောင်းပါသည် ။

"အမလေး နင်က အဲဒီနှုတ်ခမ်းတွေကို"

"ဟုတ်ပါ့ ငွေမှ င်ရယ်၊ နင်ကလည်း သဘောကျစရာရှားလို့ "

သူငယ်ချင်းတွေကို ဖွင့်ပြောတော့ ထုံးစံအတိုင်း သူမကို တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဝိုင်းလှောင်ကြတော့သည် ။

"တီးတိုးက ချောပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင်က နှုတ်ခမ်းတွေကို သဘောကျတယ်ဆိုတော့ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ "

"ဘာအူကြောင်ရမှာ လဲ၊ ငါ အမှန်ပြောနေတာ၊ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေကို ငါ တကယ်သဘောကျလို့ ကျတယ်ပြောတာပဲ"

"ဒါဆို နှုတ်ခမ်းပဲလား"

ဖြူစင်က ရယ်ကျဲကျဲ မျက်နှာနှင့် မေးသည် ။ သူမ မျက်မှောင်ကျို့ ဘုကြည့်ကြည့်ပစ်ရင်း

"နှုတ်ခမ်းလေးကို သဘောကျမိမှ တော့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးပါ အကျိုးဝင်သွားပြီပေါ့ဟဲ့"

သူမ နှုတ်က တရားဝင်ကြေညာချက်အဆုံးမှာ နန္ဒာတို့ ဖြူစင်တို့ အံ့သြသွားခဲ့ကြသည် ။

သူနာမည် တီးတိုးဆိုတာနှင့် သူနှင့် ပတ်သက်သော သိသင့်သမျှကို နန္ဒာတို့ က ပြောပြခဲ့ကြတာ ဖြစ်၏။ ရှားရှားပါးပါး သူမ စိတ်ဝင်စားသောကျောင်းသားမို့လည်း သူငယ်ချင်းတွေ အံ့သြကြတာ မဆန်းပါ။

"ငွေမှ င် ရှင်ချစ်တဲ့ ယောက်ျားကို တွေ့သွားပြီပေါ့"

"အင်း တီးတိုးနဲ့ ရှင်ကလည်း လိုက်ဖက်ပါတယ်၊ ငါတို့ သဘောတူပါတယ်"

"ဒါပေမဲ့ ရှင်နဲ့ သူ မတူဘူးနော်"

"ဘာလဲ နန္ဒာရဲ့၊ ရှင့်စကားက ဘာလဲ"

"ဪ ကာရိုက်တာ မတူတာကိုပြောတာ၊ တီးတိုးက တကယ့်စာကြမ်းပိုး၊ ပြီးတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နေတတ်တာ၊ ဒါကြောင့် ရှင်မသိတာဖြစ်မှာ "

နန္ဒာစကားကို သူမ လက်ခံပါသည် ။ ငွေမှ င်ရောင်ဆိုသော သူမက ဘုရားစူးဆေးကျောင်းသူပါဟု ကျိန်တွယ်ပြောရလောက်အောင် စာကျက်ပျင်းသူဖြစ်သည် ။

စာမေးပွဲနီးမှ ကုန်းရုန်းကျက်တတ်တာ သူမနှင့် ဘယ်သောအခါမှ အတန်းမပျက်ဘဲ အချိန်ပြည့် စာအုပ်နှင့် မျက်နှာမခွာသော တီးတိုးက ဆန့်ကျင်ဘက်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တီးတိုးကို ကျွန်မ ချစ်မိသွားတာ သေချာ၏။

သည့် နောက်ပိုင်း ပရယ်တီကယ်အချိန်တွေမှာ သူမ အတန်းမှန်မှန်

တက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

တီးတိုးပါရှိသော ပရယ်တီကယ်ဂရုမှာ သူမ အမြဲလိုက်တက်တော့ နန္ဒာတို့ ဖြူစင်တို့ ပါ အဖော်လိုက်တက်ပေးကြသည်။ ။

ဟွန်းသံအုပ်စုဟု နာမည်ကျော်သော သူမတို့ အုပ်စုကြောင့် ပဲ သူ့အပေါ် သူမ စိတ်ဝင်စားနေခဲ့တာကို ကျောင်းသူကျောင်းသား အတော်များများ သိရှိသွားခဲ့ကြသည်။ ။

အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် မဟော်ဂနီရောင်ဆံပင်တွေ ကျောလယ်ခန့်အထိရှည်သော ငွေမှ င်ရောင်ဆိုသည့် ကောင်မလေးကိုတော့ သူချက်ချင်း သတိထားမိပုံ မရှိခဲ့ပါ။

ထို့ကြောင့် လည်း သူ သတိထား စိတ်ဝင်စားလာအောင် သူမကပဲ တမင်လုပ်ဆောင်ပြရတော့သည်။ ။

သူ့ရှေ့ရောက်လျှင် ဆီးသီးမဆလာတွေ၊ မရန်းပြားတွေ အားပါးတရ စားပြတတ်သော နေကြာစေ့လှော်တွေ တဖျောက်ဖျောက် စားပြတတ်သော သူမကို သူ သတိထားမိတာတော့ သေချာသည်။ ။

အံ့ဩသလို မျက်ဝန်းတွေနှင့် သူကြည့်လျှင် သူမက ပြုံးပြတတ်စမြဲ။ သူ့မျက်နှာကတော့ တကယ့် ခပ်တည်တည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငွေမှ င်ရောင်ဆိုသော မိန်းကလေးကို သူ မှတ်မိသွားသည့် အတွက် ကျေနပ်တတ်ခဲ့ပါသည်။ ။

သူနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းတွေထဲမှာ သူမကိုစိုးရိမ်ပူပန်စေသည့် အရာတစ်ခုလည်း ပါဝင်ခဲ့၏။

"သူ့နာမည်က အလင်းငယ်တဲ့ ၊ တီးတိုးနဲ့ အိမ်နီးချင်းသူငယ်ချင်းတွေ"

အနက်ရောင်ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေနှင့် ဖြူနုဝင်းညက်သော အသားအ
ရေပိုင်ဆိုင်ကာ ချောမောသော မိန်းကလေးကို သူမ မနာလိုဝန်တိုဖြစ်မိ
တာ အမှန်။

အလင်းငယ်တဲ့ ။ နာမည်နှင့် လိုက်အောင် သူရဲ့ အလှက လင်းလက်
တောက်ပသည် ။ ပြီးတော့ တီးတိုးနှင့် တတွဲတွဲ မြင်တွေ့နေတော့ သူမရ
င်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းချင်သလိုလို ခံစားရ၏။

သူနှင့် အလင်းငယ် သူငယ်ချင်းအဆင့်ထက် မပိုဟု သိလိုက်ရခြင်း
က သူမအတွက်တော့ ဝမ်းသာကျေနပ်စရာပါပဲ။

အခန်း (၂)

တကယ်ဆိုလျှင် တီးတိုးဆိုသောသူက လူငယ်တစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် ဘဝကို ရည်မှန်းချက်များ စွာနှင့် ရှင်သန်ဖြတ်သန်းချင်သူပဲဖြစ်သည်။ ။

တစ်ဦးတည်းသောသား။ သူ့အပေါ်မှာ ဒယ်ဒီနှင့် မာမီတို့ ၏ ချစ်ခြင်းက ပြည့်ဝခဲ့၏။ ဘာဆိုဘာမှ လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံစေခဲ့သည်။ ။

"သားက မွေးကတည်းက အရယ်အပြုံးနည်းပြီး အေးဆေးလွန်းတာ ငယ်ငယ်ကတည်းက စကားပြောရင်တောင် တီးတိုးလေးနဲ့ တီးတိုးလေးပြောတတ်တာကွဲ့၊ ဒါကြောင့် မာမီတို့ က ချစ်စနိုးနဲ့ တီးတိုးလေးလို့ ခေါ်ရင်း တီးတိုး အမည်တွင် တဲ့ အထိပဲ"

မာမီက သူ့ကို အမြဲပြောပြတတ်ခဲ့သည်။ ။ မာမီပြောသလိုလည်း သူကလည်း အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ နေရတာကို သဘောကျတတ်သူပါပဲ။

ဆယ်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာ တော့ သူ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးကြီးထားခဲ့သည်။ ။ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ထူးချွန်အောင်မြင်ရမည်ဟု သူဆုံးဖြတ်ကြိုးစားဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

ကြိုးစားခဲ့သည့် အတိုင်း သူ ဆယ်တန်းအောင်တော့ ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးနှင့် အောင်သည်။ ။

မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်း ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ။ အ

လင်းငယ်လည်း လေးဘာသာဂုဏ်ထူးနှင့် အောင်ကာ ဆေးကျောင်းဝင် ခွင့် ရခဲ့ခြင်းက သူ ပိုလို့ ကျေနပ်စရာဖြစ်ခဲ့၏။

"နင် ဆေးကျောင်းဝင်ခွင့်ရတာ ငါ ဝမ်းသာတယ် လင်း"

"နင့်လို ဂုဏ်ထူးအေဒီမပါလို့ နင် မကျေနပ်ဘူးမို့လား"

"အင်း အေဒီ ငါ့လိုထွက်ရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ဟာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ဝမ်းသာပါတယ်၊ နင် ဆေးကျောင်းတက်လို့ ရပြီပဲ"

"တီးတိုး နင်ကလေး အားလုံးကို နင်နဲ့ ယှဉ်နေတာ ငါ တကယ်စိတ် တိုတယ် သိလား၊ ဒီမှာ ငါ အေဒီထွက်အောင် ကြိုးစားလို့ ရတယ်၊ နင်ပြောတဲ့ အတိုင်း ဖြစ်တယ်ထင်မှာ စိုးလို့ တမင်လျှော့ဖြေလိုက်တာ"

အလင်းငယ်က ထုံးစံအတိုင်း သူ့ကိုဆန့်ကျင်ဘက်ပြောသည် ။ ဆယ်တန်းကျောင်းသားဘဝကတည်းက အလင်းငယ်နှင့် သူ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး စကားများ ရစမြဲ။

"အလင်း နင် စာကျက်လေ၊ ဆယ်တန်းက အရေးကြီးတယ်"

"ဘာအရေးကြီးတာလဲ"

"ဒီများများ အမှတ်ကောင်းကောင်း နဲ့ အောင်မှ ငါတို့လိုချင်တဲ့ ဆေး လိုင်းတက်ခွင့်ရမှာ "

"ငါတို့ မပြောနဲ့ ၊ နင် တက်ချင်တာမဟုတ်လား၊ ငါတော့ ဆေးကျောင်းတက်မယ်၊ ဘာတက်မယ် မစဉ်းစားသေးဘူး"

"ဘာရယ် ရယ်ရွယ်ချက်တော့ ရှိသင့်တာပေါ့"

"တော်စမ်းပါ တီးတိုးရယ်၊ စံတွေနှုန်းတွေနဲ့ နင် ရှင်သန်နေတာကြီး ကို ငါ စိတ်ညစ်တာ၊ ဒီမှာ ငါက ရိုးရိုးဘွဲ့လေးရလည်း ကျေနပ်တယ်"

ငယ်ငယ်ကတည်းက သူ့ကိုဆန့်ကျင်လိုက်ရမှ ကျေနပ်တတ်သော အလင်းငယ်ကို သူ စိတ်ညစ်တာ အဲဒါကြောင့် ပဲဖြစ်သည်။

အလင်းငယ်ဆိုတာလည်း သူ့လိုပဲ တစ်ဦးတည်းသောသမီးပဲ ဖြစ်သည်။ အိမ်နီးချင်းတွေဖြစ်ကာ မိဘချင်းကလည်း နှစ်အိမ်တစ်အိမ်လို နေကြတာဖြစ်သည်။

ငယ်စဉ် အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝအထိ ခြံချင်းကပ်နေခဲ့ကြပေမယ့် ရှစ်တန်းနှစ်မှာ အလင်းငယ်တို့ နှစ်လမ်းကျော်က ခြံကို ပြောင်းသွားခဲ့ကြသည်။ ဒါပေမဲ့ အလင်းငယ်ကော သူပါ သူ့အိမ်တက်စား ကိုယ့်အိမ်တက်စားနှင့် နှစ်အိမ်တစ်အိမ်လိုပဲ ရှိခဲ့ကြသည်။

ဆယ်တန်းတုန်းက အလင်းငယ် သူ့လောက်စာကို မကျက်ပါ။

သူ စာကျက်နေချိန်မှာ အိမ်ကိုရောက်လာကာ မာမီတို့ နှင့် စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ပြောနေတတ်၏။

"အလင်း နင် စာပြန်မကျက်ဘူးလား"

"နှင့်လို စာကြမ်းပိုး မဟုတ်ဘူး "

ဘုဆတ်ဆတ် ဆန့်ကျင်ပြောတတ်သော အလင်းငယ်သည် အောင်စာရင်းထွက်တော့ ဖိုးဒီပါကာ ဆေးအမှတ်မီသည်။

ထို့ကြောင့် သူ မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်း အလင်းငယ်နှင့် ဆေးတက္ကသိုလ်အတူတက်ခွင့် ရခဲ့၏။

သူ စိုးရိမ်နေခဲ့တာ အလင်းငယ် ဆေးအမှတ်မမီမှာ ကိုဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတော့လည်း အလင်းငယ်က တော်ပါသည်။

သူ့လို စာသိပ်မကျက်ပါဘဲနှင့် ဖိုးဒီဝင်သည်။ ထို့အတွက် အလင်းငယ်

ယ်ကို သူ လေးစားချီးကျူးမိသလို ပိုလို့ လည်း ခင်မင်သံယောဇဉ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။

ဆေးတက္ကသိုလ် ရောက်တော့လည်း ရည်ရွယ်ထားသည့် အတိုင်း ပညာရေးကို သူ ဂရုစိုက်သည်။ ။ ကျောင်းစာကလွဲလို့ ဘာကိုမှ အာရုံ မဝင်စားခဲ့။

သူ့ဘဝမှာ အရေးကြီးတာ ထူးချွန်ထက်မြက်သော ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ပဲ ဖြစ်လေသည်။ ။

ကျောင်းစာထက် အရေးမပါသော အရာတွေက သူ့ဘဝရဲ့ သာမညတွေပဲဖြစ်သည်။ ။ အချစ်ဆိုတာလည်း ထိုအဆင့်မှာ ပဲရှိခဲ့သည်။ ။

ဘဝအတွက် အရင်းနှီးဆုံးသော အဖော်ဖြစ်လာမည့် သူ့အတွက် သူ့မှာ စံနှုန်းတွေထားခဲ့သည်။ ။ ထိုမိန်းကလေးက သူနှင့် စိတ်တူကိုယ်တူ ထင်ရက်စရာတောင် မရှိပါ။

မကြာခင်မှာ သူမအဖော်တွေ ရောက်လာသည်။ ။ ရယ်ကြမောကြ စကားတွေပြောကြနှင့် သူမတို့ ဝိုင်းလေးက ဆိုင်ထဲမှာ အဆူညံဆုံးဖြစ်သွားသည်။ ။

"အားလားလား စပ်လိုက်တာ ငွေမှ င် ရှင်တော်တော် ရက်စက် အား"

"ဟား ဟား ငတ်ကြီးကျတဲ့ ဖြူစင် နာပြီဟေ့"

"ဘယ်သိမလဲဟ၊ ပေါက်စီထဲတော့ ငရုတ်သီးထည့်ထားမယ် မထင်ဘူးလေ၊ အမလေး ပူလိုက်တာဟ"

တကယ့် ဗရုတ်သုတ်ခလေးပါလား။ သူ ကြည့်ရင်း တကယ်ပဲ စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ ။ တကယ်ဆို သူမ မျက်နှာလေးက လှပကာ မဟော်ဂနီ

ရောင် ဆံပင်ရှည်တွေ ဖားလျားချထားသော ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ပြေပြေ
စံကြော့ရှင်း၏။

ငွေမှ င်ရောင် တဲ့ ။

ယောက်ျားလေးအုပ်စုထက်တောင် ဆိုးလှသော သူမတို့ ရဲ့ အပျော်
လွန်မှုကိုကော သူ စိတ်ပျက်သွားမိပါသည် ။

နောက်တစ်ခါ သူမနှင့် ဆုံဖြစ်ခဲ့တာ လက်တွေ့စာသင်ခန်းအချိန်တစ်ခုမှာ ဖြစ်သည် ။

ဆရာ စာမေးတော့ အူကြောင်ကြောင်နှင့် ဘာမှ မဖြေနိုင်သော သူမ
ပုံစံကို အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြသည် ။

ပြီးတော့ သူမက ထိုရယ်သံတွေကို ဥပေက္ခာပြု ဂရုစိုက်ဘဲ သူမမျက်နှာကိုပဲ
ငေးငေးစိုက်စိုက် ကြည့်နေတာ သူ သတိထားမိ၏။

ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲ။ ဒီလောက်ငေးစရာလား။ ယောက်ျားလေး
တစ်ယောက်ကို ဒီလို အကြာကြီး ကြည့်နေဖို့ မသင့်ဘူးဆိုတာ သူမ သိ
ရဲ့ လားမသိ။

ကင်တင်းနီထဲမှာ သူမရဲ့ ဗရတ်ကျမှုကို သိထားသော သူ မသိကျိုး
ကျွန်ပြု မျက်နှာလွှဲထားလိုက်ပါသည် ။

မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဒီလို ဗရတ်သုတ်ခန့် ဣန္ဒြေမဲ့တာမျိုးတော့ သူ
မနှစ်သက်ပါ။

သည့် နောက်ပိုင်းမှာ ငွေမှ င်ရောင် ဆိုသော သူမရဲ့ မိန်းကလေးမဆ

န့်လှသော အပြုအမူတွေကို သူ ဆက်တိုက်တွေ့မြင်လာခဲ့သည်။ ။

သူတက်ရသော ကလပ်စံတိုင်းမှာ ငွေမှ င်ရောင်ကို တွေ့သည်။ ။ ပထမတော့ သူမ စာကို အလေးအနက်ထား ဂရုစိုက်သည် ဟု ထင်မိသေးပေမယ့် သူမရဲ့ အပြုအမူတွေကြောင့် သူ့ထင်မြင်ချက်တွေ လွဲကုန်သည်။ ။

ဆရာ စာသင်နေချိန်မှာ သူ့ကိုခိုးကြည့်နေတတ်သော သူမရဲ့ အကြည့်တွေက အတော့်ကို ဆိုးဝါးလွန်းသည်။ ။

ပြီးတော့ သူမတို့ ဗရတ်သုတ်ခ အုပ်စုမှ အသံထွက်လာပါသည်။ ။ ငွေမှ င်ရောင်ဆိုသော သူမ သူ့ကိုကြိုက်နေသည် တဲ့။ ။

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာဆိုတာ သူမမှာ တစ်စက်လေးတောင် မရှိတော့ဘူးတဲ့ လား။ ဒါမှ မဟုတ် သူမတို့ ရဲ့ ဗရတ်သုတ်ခ စတိုင်အတိုင်း တမင်စတန့်ထွင်နေခြင်းလား။

သူနှင့် ဆုံလျှင် သူမရဲ့ လုပ်ရပ်တွေ အပြုအမူတွေက သတိထားမိအောင် အားပါးတရစားရင်း သူမ ချွေးတွေစို့ကာ ငရုတ်သီးစပ်နေတာမျိုး နေကြာစေ့လှော်တွေ တဖျောက်ဖျောက်ဝါးနေတာတွေ။

ငွေမှ င်ရောင်ရဲ့ အပြုအမူများကတော့ သူ ဥပေက္ခာပြုလို့ မရအောင် မြင်တွေ့နေရသည်။ ။

တစ်ခါတလေများ ဆိုရင် သူမတို့ တစ်အုပ်စုလုံးပေါင်းပြီး ဟစ်ဟော့ သီချင်းတွေကို သံပြိုင်ဆိုနေတတ်ကြသည်။ ။ သူ ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်မိလျှင် သူမရဲ့ အသံချိုချိုလေးကိုပဲ သီးခြားကြားရ၏။

"ရိုးရိုးလေးနဲ့ လှတဲ့ နင့်ကို ... မူးမိုက်ကာ မြင်ရုံနဲ့ ... ထောင့်ငါးရာ ရင်ဘတ်ထဲကို ... စူးစိုက်ကာ ဝင်တုန်ခဲ့"

ရုပ်ကလေးက ပြေပြစ်ချောမောသလို အသံလေးကလည်း မဆိုးပါ။
ဒါပေမဲ့ သူမရဲ့ အပြုအမူတွေက နည်းနည်းတော့ စိတ်ပျက်စရာကောင်း
ပါသည်။ ။

ကျောင်းကိုလာလျှင် မော်ဒယ်မြင့် ကိုယ်ပိုင်ကားလှလှလေးနှင့် သူမ
သည် ချမ်းသာပြည့်စုံတာတော့ သေချာသည်။ ။

စိန်ပွင့်နားဆွဲလေးနှင့် ပလက်တီနမ်ဆွဲကြိုးလေးသာ ဆင်မြန်းထား
သော သူမသည် ကျောင်းမှာ တော့ ပေါ်ပြူလာတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ။ ဗရုတ်
သုတ်ခကျတတ်သူ ဖြစ်ပေမယ့် သူမသည် ချစ်သူရည်းစား ရှိပုံ မပေါ်ပါ။

သူမကို တွေ့ရသည် က အမြဲတမ်း အုပ်စုနှင့် ပဲဖြစ်ကာ သူမတို့ အုပ်
စုရဲ့ ဗရုတ်ကျမှုကြောင့် တော်ရုံယောက်ျားလေးတွေ အနားတောင် မသိ
ရဲကြတာ ဖြစ်သည်။ ။

ငွေမှ င်ရောင်ဆိုသော မိန်းကလေး သူနှင့် တွေ့တိုင်း သတိထားမိ
အောင် အမျိုးမျိုး လုပ်ပြနေခဲ့ပေမယ့် သူ ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့သည်။ ။

ဒါပေမဲ့လည်း သူ ဘယ်လိုမှ စံနှုန်းနှင့် မကိုက်ညီသော မိန်းကလေး
သည် သူ့နှလုံးသားထဲ ငြိတွယ်လာမည်ဟု ကြိုတင်မသိခဲ့တာ သေချာခဲ့
၏။

အခန်း(၃)

"ဟေ့ ငွေရောင် ဟိုမှာ ရှင့်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေး"

ဖြူစင်စကားကြောင့် သူမ မျက်ဝန်းလေး ချာခနဲ နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။ ကင်တင်းနီရှေ့က ဖြတ်မောင်းသွားသော တီးတိုးရဲ့ ကျောက်စိမ်းရောင်ကားလေးကို ရိပ်ခနဲပဲ မြင်လိုက်ရသည်။ ။

သူမထိုင်နေတာက ဆိုင်အပြင်ကို ကျောပေးထိုင်နေတာမို့ တီးတိုးရဲ့ ကားလေးကို ကြိုမမြင်လိုက်တာဖြစ်သည်။ ။

အခုတော့ သူ့ရဲ့ မျက်နှာလေးကိုတော့ မြင်ခွင့်မရလိုက်သည့် အဖြစ်။

"ဖြူစင် ရှင်ကလေး သိပ်တုံးတာပဲ၊ အဝေးကတည်းက ပြပါလား၊ အခုတော့ သူ့မျက်နှာလေးတောင် ကျုပ် မမြင်လိုက်ရဘူး"

"ဘုရားရေ ကျုပ်လည်း အနားရောက်မှ မြင်တာကိုး၊ ရှင့်ဘာသာ တော်ကီတွေ ဇွတ်ပွားနေပြီး"

ဖြူစင် မကျေမနပ်နှင့် ပြန်ပြောသည်။ ။ နန္ဒာကတော့ စကားစပြတ် သွားတဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားအကြောင်း ပြန်ဆက်ပြောခိုင်းနေသည်။ ။

"ကဲ ထားလိုက်ပါ ငွေရောင်ရယ်၊ ဆက်ပြောလေ"

"တော်ပြီကွာ စိတ်ဓာတ်ကျတယ်၊ အတန်းသွားတက်တော့မယ်၊ ကဲ ရှင်တို့လိုက်ကြမှာ လား၊ နေရစ်ခဲ့မှာ လား"

ကျောပိုးအိတ်လေးကောက်ယူကာ ငွေရောင် ပြောတော့ နေရီက မကျေမနပ်ကြည့်ရင်း

"ငွေရောင် နင် ဘာသစ္စာဖောက်တာလဲ၊ ဒီနေ့ ဘယ်သူမှ အတန်းမတက်ဘူးဆိုပြီးတိုင်ပင်ပြီးသားလေ၊ အခုမှ ရှင် ထမဖောက်နဲ့ "

"ဖောက်တာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ဒီနေ့ အတန်းမတက်ရင် သူ့မျက်နှာလေးကို ကျုပ် တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ငွေရောင်ရယ် ရှင့်ရောဂါက အဲဒီလောက်အထိ ဆိုးနေပြီလား"

"အမှန်ပဲ၊ ကျုပ် ရင်ထဲမှာ သူရှိတယ်၊ အိပ်မက်ထဲအထိတောင် ပါတယ် သိလား"

"မမိုက်လိုက်တာ၊ ရှင့်ဘက်ကသာ ဖြစ်နေတာ၊ ဟိုက ဂရုတောင်စိုက်မိရဲ့ လားမသိဘူး"

"အေးလေဟာ သူနဲ့ ရင်းနှီးအောင် ရှင် ကြိုးစားရမှာ "

"လောလောဆယ် သူ့ရင်ထဲမှာ ကျုပ်ရှိအောင် ကြိုးစားနေတာပဲ၊ ရှင်တို့ စောင့်ကြည့်ပါ၊ မကြာခင် သူ သတိထားမိလာစေရမယ်"

သူမ ရဲရဲဝံ့ဝံ့လေး ခေါင်းမော့ဆိုတော့ ဖြူစင်နှင့် နေရီ မယုံသလို ပခုံးလေးတွေတွန့်ကာ လှောင်သည် ။

သူမကတော့ ကျောပိုးအိတ်လေးဆွဲကာ ထရပ်လိုက်သည် ။

သူမ အတန်းတက်မည်ဆိုတော့ ကျန်သောသုံးယောက်လည်း မနေနိုင်ဘဲ ထလိုက်လာကြတော့သည် ။

အတွဲညီညီ တွဲလာကြသူတွေပဲ။ ငွေရောင်နှင့် စိတ်တူကိုယ်တူပဲလေ

ဟွန်းသံအုပ်စုဟု နာမည်ကြီးသော သူမတို့ အဖွဲ့သည် ယောက်ျား
လေးတွေထက်တောင် အစအနောက်သန်လွန်းကြသည်။ သူမတို့ စနော
က်တာကို ကျောင်းသားကျောင်းသူတိုင်း ခံကြရသည်။ ။

သူမတို့ စနောက်ကြတာမျိုးက လူကိုထိခိုက်နာကျင်စေတာမျိုးမဟု
တ်ဘဲ ရယ်မောနောက်ပြောင် ပျော်ရွှင်ရတာမျိုးလောက်ပဲ ဖြစ်သည်။ ။

သူနံဘေးက မျိုးသူစိုး ဆိုသည့် ကောင်တောင် ထိ၏။

အဲဒီနေ့က ညဉ့်နက်ဘောလုံးပွဲကြည့်လာသော ဝါသနာအိုးမျိုးသူစိုး
စာသင်ချိန်မှာ အိပ်ငိုက်နေ၏။

"ဟေ့ကောင် မင်းအိပ်ငိုက်မနေနဲ့၊ ဟိုမှာ ဆရာမ စာသင်နေပြီ"

"အေးပါ ငါ မရလို့ ပါကွာ၊ ညတုန်းကပွဲက အတော်ညဉ့်နက်တယ်၊
အချိန်ပိုက ပင်နယ်တီအထိဆက်တော့ မိုးကိုလင်းလှရောပဲ"

သူ သတိပေးပေမယ့် ဒီကောင့်မျက်ခွံတွေက မရတော့ မျိုးသူစိုး ငုတ်
တုတ်အိပ်ငိုက်တော့သည်။ ။

ပါဝါမျက်မှန်ထဲက မျက်လုံးတွေ မှေးစင်းကာ ငုတ်တုတ်အိပ်တတ်
သော ဒီကောင့်ကို သူ လက်ဖျားခါသည်။ ။

ယိုင်ခနဲ တစ်ချက်လောက်ပဲဖြစ်ကာ စာသင်ချိန်တစ်ချိန်လုံး အိပ်ငို
က်တတ်တာ လက်ဖျားခါလောက်၏။ စာသင်ချိန် နှစ်ချိန်လောက် ငုတ်
တုတ်အိပ်ပြီးလျှင်တော့ ဒီကောင် လန်းဆန်းသွားစမြဲ။

"ကလင် ကလင် ကလင်"

ရုတ်တရက် ဆူဆူညီညီ ထမြည်လာသော ဘဲလံသံကြောင့် သူတောင့် လန့်သွားမိသည်။ စာသင်နေသော ဆရာမအသံ တုံ့ခနဲရပ်ကာ မင်သက်သွား၏။

ဘဲလံသံက ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်နေဆဲ။

အိပ်ငိုက်နေသော မျိုးသူစိုး မျက်ဝန်းတွေ အလန့်တကြားပွင့်လာကာ သူ့ကိုပြုံးတူးပြတ်ကြည့်ရင်း

"ဘာ ဘာလဲကွ၊ ဘယ်ကလဲ"

မျိုးသူစိုး အမေးကို သူ မဖြေနိုင်။ အသံက သူတို့ အနားမှာ ပဲဖြစ်တာမို့ အခန်းထဲကလူတွေ အကြည့်တွေ သူတို့ ဆီ ရောက်လာကြသည်။

"မျိုးသူစိုး ငါတို့ အတန်းကကွ၊ နေဦး မင်းလွယ်အိတ်ထဲကလား"

မျိုးသူစိုး အိပ်ချင်မူးတူးမျက်ဝန်းတွေနှင့် သူ့ကျောပိုးအိတ်ကို ဆွဲဖွင့်ကြည့်သည်။ မြင်လိုက်ရတာ စားပွဲတင်နာရီတစ်လုံး ဖြစ်နေ၏။

"ဟာ ပြဿနာပဲ"

မျိုးသူစိုး နာရီကိုလှမ်းယူကာ မြည်နေသော ဘဲလံသံရပ်သွားအောင် ပိတ်လိုက်သည်။

"ဘယ်သူဆီကလဲဟေ့"

ဆရာမ အမေးသံကြောင့် မျိုးသူစိုး ထရပ်ကာ ဝန်ခံရ၏။

"ကျွန်တော့်အိတ်ထဲက မြည်တာပါ ဆရာမ"

"မင်းက ဘာလို့ ကျောင်းထိအောင် နာရီနှိုးစက်ကို ယူလာတာလဲ"

"ဟို ကျွန်တော်ယူလာတာ မဟုတ်ဘူး ဆရာမ၊ ဘယ်သူ ကျွန်တော့် လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်တာလဲမသိဘူး၊ ဒါ ကျွန်တော့်နာရီ မဟုတ်ဘူး "

"ဟင်"

ဆရာမ အံ့ဩသလို မျက်မှောင်ကျုံ့သွား၏။
ကျောင်းသားအားလုံးအကြည့်က ဟွန်းသံအုပ်စုဆီ ရောက်သွားကြသည်
။

သူလည်း လှမ်းကြည့်မိသည် ။ အားလုံး မင်သေသေနှင့် ရှိနေသည် ။
ငွေမှ င်ရောင်ကို လှမ်းကြည့်တော့ သူမလည်း သူ့ကိုလှမ်းကြည့်နေကာ
မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ် ပြုံးပြသည် ။

ကြည့်စမ်း သင်းလက်ချက်ပေါ့။

"မင်းတို့ နော် ကလေးစိတ်တွေ ဖျောက်ကြတော့၊ ကလေးတွေ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဆေးတက္ကသိုလ်တောင် ရောက်နေပြီ၊ ဒါ စတိတ်ကျောင်းမဟုတ်ဘူး ၊ တစ်နေ့မှာ ဆရာဝန်ဖြစ်လာကြမယ့်သူတွေဆိုတာ မမေ့နဲ့ "

ဆရာမက သဘောကောင်းသူမို့ ထိုထက်ပို၍ မဆူပူဘဲ စာဆက်သင်လေသည် ။ မျိုးသူစိုးက သူ့ကို တီးတိုးပြော၏။

"ဟို ဟွန်းသံအုပ်စုပဲဖြစ်မယ်ကွ၊ တော်တော်နောက်တဲ့ ဟာတွေ သူများ အိပ်ရေးပျက်အောင် "

ပြောရင်း မျိုးသူစိုး ပြန်ငိုက်မြည်းသွားသည် ။

ဆရာမရဲ့ သင်ခန်းစာတွေကို ပြန်နားထောင် မှတ်သားရင်း ငွေမှ င်ရောင်တို့ ကို မေ့ထားလိုက်သည် ။

ထမင်းစားချိန် အတန်းဆင်းတော့ သူ အလင်းငယ်တို့ အခန်းဆီတွက်လာခဲ့လိုက်သည် ။ ဒီနေ့ အလင်းကော သူပါ ထမင်းချိုင့် ထည့်မလာကြပါ။

ကင်တင်းနီမှာ ပဲ တစ်ခုခုစားမည်ဟု တိုင်ပင်ထားကြသည်။

"အွတ်"

"ဟာ"

"ဆောရီးနော်"

လူကို တမင်နောက်က ဝင်တိုက်တာ ပြီးပြီး ဆောရီးဟု ဆိုသွားသူက ငွေမှ င်ရောင် ဖြစ်နေသည်။ သူ ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။

"ဟား ဘော်ဒါ အိုကေနော်"

"သိပ်မကြိုးစားနဲ့၊ ပါဝါထူတပ်နေရမယ် အဟင်း"

သူ့ကိုကြည့်ကာ ပြုံးနှုတ်ဆက်သူတွေ ရယ်မောပြောသွားသူတွေကို သူ အလိုက်သင့် ပြုံးပြရင်း ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ခဲ့ပါ။

အလင်းငယ် အခန်းရောက်တော့ အခန်းရှေ့မှာ အသင့်စောင့်နေသော အလင်းငယ်နှင့် အတူ ကင်တင်းနီထွက်ခဲ့မှ

"တီးတိုး နေဦး"

"ဟင် ဘာလဲ"

သူ့နောက်ကျောက အရာတစ်ခုကို အလင်းငယ် လှမ်းဆွဲရင်း

"နင့်နောက်ကျောမှာ ဘယ်သူ စာကပ်နောက်လိုက်တာလဲ"

"ဟင် ဟုတ်လား ဘယ်မှာ လဲ"

အလင်းငယ် လက်ထဲက စာရွက်ကို သူလှမ်းယူကြည့်လိုက်တော့ ဘောပင်နှင့် ရေးထားသော စာကြောင်းနှစ်ကြောင်း။

"မောင်မောင်စာကြမ်းပိုး

ကိုကိုစာပြုး"

သူ့မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်ကာ ချက်ချင်းပြေးမြင်လိုက်တာ ငွေမှ င်ရောင်ရဲ့ မျက်နှာကို ဖြစ်သည်။ ။

"ဟွန်းသံအုပ်စုဟ"

"ဘာရယ်"

"ဟုတ်တယ် ငါ အခန်းထဲကထွက်တော့ ငွေမှ င်ရောင် ဝင်တိုက်သွားတယ်"

"သေချာပြီ သူပဲ နောက်လိုက်တာဖြစ်မှာ "

"စာသင်ချိန်တုန်းကလည်း မျိုးသူစိုးအိတ်ထဲကို နာရီနှိုးစက်ကြီးထည့်ထားကြတယ်၊ ဘဲလ်မြည်တော့ ဆူညံကုန်ရောဟ"

ပြောရင်း ပြန်သတိရကာ သူ ရယ်မိတော့ အလင်းငယ်က လိုက်မရယ်ဘဲ မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်ရင်း

"တော်တော် ဗရုတ်ကျတဲ့ မိန်းမတွေပဲ၊ တီးတိုး နင် အဲဒီအုပ်စုနဲ့ ကင်းကင်းနေနော် သိလား"

"ငါက ခပ်တည်တည်ပဲနေတာပဲလေ ဘာလို့လဲ"

"ဘာမှ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ ဗရုတ်သုတ်ခတွေနဲ့ မပေါင်းစေချင်လို့ "

အလင်းငယ် ပြောတာကို သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ကင်တင်းနံရောက်တော့ သူမတို့ အုပ်စုကို ကော်ဖီဆိုင်လေးထဲမှာ တွေ့သည်။ ။

သူ့ကိုလှမ်းကြည့်နေသော ငွေမှ င်ရောင် မျက်နှာက ပြုံးစိစိဖြစ်နေသည်။ ။

အလင်းငယ်က ကော်ဖီဆိုင်ကို ကျော်ကာ ဆီချက်ဆိုင်ကို လှမ်းသည်
။ သူလည်း ဆီချက်ဆိုင်လေးဆီ လိုက်ဝင်ခဲ့၏။

လှည့်မကြည့်ပေမယ့် ငွေမှ င်ရောင် လှမ်းကြည့်နေမည်ဆိုတာ စိတ်
က သိနေသည် ။

ဘယ်လိုကောင်မလေးတွေပါလိမ့်။ လူတကာကို နောက်ရပြောင်ရမှ
စားဝင်အိပ်ပျော်သည် လား မသိပါ။ သူတောင် ခပ်တည်တည်နေလို့ ဒီ
လောက်ပဲ နောက်ရဲပြောင်ရဲတာ ထင်ရဲ့ ။

စားသောက်ပြီးရုံပဲ ရှိသေးသည် ။ ဆီချက်ဆိုင်ထဲဝင်လာတာ ငွေမှ င်
ရောင်တို့ အုပ်စု။

"သွားမယ် ဟို ဟွန်းသံအုပ်စု လာနေပြီ"

အလင်းငယ်က သတိပေးရင်း ကျသင့်ငွေကို ရှင်းနေတာမို့ သူလည်း
ပြန်ခဲ့လိုက်သည် ။

စာသင်ခန်းထဲရောက်တော့ နီတွတ်ဟု ခေါ်သော ဖက်တီးပုပ်က
လေး အနားမှာ ကျောင်းသားတွေ စုဝိုင်းနေတာမို့ သူ အနားကပ်စူးစမ်း
မိ၏။

"ဘာဖြစ်တာလဲ"

"ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ၊ ဟို ဟွန်းသံအုပ်စု လက်ချက်ပဲဖြစ်မှာ ပေါ့"

"ကင်တင်းနီမှာ တွေ့ခဲ့တယ်"

"ဟုတ်လား တမင်ရှောင်သွားတာနေမယ်၊ တော်တော် ဗရတ်ကျတဲ့
ဟာတွေပဲကွာ"

နီတွတ် မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာကြောင့် အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်

တော့ သူ့မှာ ရယ်ရအခက်ဖြစ်ရ၏။

နီတွတ် ထမင်းစားပြီး သန့်စင်ခန်းထွက်သည် တဲ့ ၊ ပြန်လာတော့ သူ့ စားပွဲထက်မှာ ကိတ်မုန့်ဘူးတစ်ဘူး တွေ့တာမို့ ဖွင့်ကြည့်တော့ ဖားတစ် ကောင် ခုန်ထွက်လာတာမို့ လန့်အော်ခြင်း ဖြစ်၏။

"နောက်စရာလားကွာ၊ ဆရာကိုတိုင်မယ်"

"ဟ သွားတိုင်တော့ မင်း အစားပုပ်တာ လူပိုသိရုံပဲ ရှိမှာ ပေါ့၊ မင်း မု န့်ဘူးမဟုတ်ဘဲ ဘာလို့ ဖွင့်တာလဲ"

"ဟ ကိုမောင်ရာ ငါကလည်း စားစရာဘူးပဲ ထင်တာပေါ့၊ ထမင်းစား တာမဝလို့ ဆာနေတော့ ဖွင့်ကြည့်မိတာပါကွ အဟီး"

နီတွတ်ကိုကြည့်ကာ အားလုံး ရယ်မိကြသည် ။ နီတွတ် အစားအ သောက်မက်တာ အားလုံးသိသည် ။

ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ဟွန်းသံတို့ နောက်ပြောင်ကြတာ ဖြစ်မည်။ အတန်းထဲမှာ ခုန်ဆွပြေးနေသော ဖားတစ်ကောင်ကြောင့် ဆူညံပွ က်လောရိုက်သွားတာကို သူမတို့ သိမှာ မဟုတ်။

ကော်ဖီဆိုင်ထိုင်လိုက် ဆီချက်ဆိုင်ထိုင်လိုက်နှင့် စာသင်ချိန်တစ်ချိန် လောက်တော့ သူမတို့ အချိန်ဖြုန်းကြဦးမှာ သေချာ၏။

တော်တော်မလွယ်သော ဟွန်းသံအုပ်စုပါလား။

ဒီမနက်မှာ တင် သူမတို့ နောက်ပြောင်သွားခဲ့တာ သူအပါအဝင် သုံး ယောက်ရှိပြီ။

နောက်ထပ် ဘယ်သူခံရဦးမည်မသိ။

အခန်း(၄)

ဒီနေ့ အလင်းငယ် နေမကောင်းတာမို့ ကျောင်းမတက်ပါ။

မနက်ပိုင်း စာသင်ချိန်တွေ ဆက်တိုက်သင်ပြီးတော့ သူ့စိတ်တွေ
မွန်းကျပ်သွားခဲ့သည် ။

ညနေပိုင်း စာသင်ချိန်တွေကလည်း အရေးကြီးတာမို့ အလွတ်ခံလို့ မ
ဖြစ်ပါ။ အညောင်းပြေ အညာပြေ အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့သည် ။

ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက် သောက်လိုက်လျှင် လန်းသွားမည်ထင်၏။
ထိုစိတ်ကူးနှင့် ကင်တင်းနံဘက်ကို တစ်ယောက်တည်း ထွက်ခဲ့၏။

ကင်တင်းနံရောက်တော့ မြင်လိုက်ရတာ မြင်ကွင်းက သူ့ရှေ့မှောက်
မှာ ဖြစ်ပျက်သွားတာ ဖြစ်၏။

ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှာ ငွေမှ င်ရောင်တို့ အုပ်စု ရှိနေသည် ။

ငွေမှ င်ရောင် ထိုင်မည့် ထိုင်ခုံကို နံဘေးက တစ်ယောက်က ဆတ်ခ
နဲ့ လှမ်းအဆွဲမှာ သူမက မသိဘဲ ထိုင်ချ၏။

ဆိုင်ကြမ်းပြင်မှာ သူမ ဘုတ်ခနဲ ခြေပစ်လက်ပစ် ပြုတ်ကျသွားခဲ့တာ
ကို အားလုံး ဝါးခနဲ ပိုင်းရယ်ကြသည် ။ ဆိုင်ထဲက လူတွေအားလုံးကလ
ည်း ရယ်ကြသည် ။

ဒါပေမဲ့ ငွေမှ င်ရောင်က စိတ်မဆိုးသည့် အပြင်

ကိုယ်တိုင်ရယ်မောပြီး ပြန်ထရပ်သည်။ ။

ဘယ်လိုဟာမလေးပါလိမ့်၊ သူများကို အနောက်သန်သလို သူမ ကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်မဆိုးတတ်ပါလား။

သူ့စိတ်ထဲမှာ မှတ်ချက်ပြုရင်း ဟွန်းသံအုပ်စု ရှိနေသော ဆိုင်ထဲကို ဝင်ထိုင်မှာ မဟုတ်ဟု တွေးမိသေးသည်။ ။

ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာ ကာ သူ သောက်နေလိုက်ပါသည်။ ။

"ဟိတ် ငွေရောင် နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်စမ်း"

"အောင်မယ် ရှင် ကျုပ်ကိုအချဉ်လာမဖမ်းနဲ့ နေရီ၊ ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီ"

ဒီလို အကြောင်ရိုက် နောက်ပြောင်တတ်တာ အမြဲလုပ်နေကျအလုပ် မို့ ငွေရောင် လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြန်ပြောတော့

"တကယ်ပြောတာဟ၊ ပြီးမှ ငါ လှည့်မကြည့်လိုက်ရပါလားဆိုပြီး ရှင် နောင်တမရနဲ့ နော်"

"အေး ရှင့်ကိုယ့်လို့ လှည့်ကြည့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရူးလုပ်လို့ ကတော့ ရှင့်ကို ကလဲ့စားချေပြမယ်"

နေရီကို ကြိမ်းဝါးရင်း သူ လှည့်ကြည့်တော့ အံ့သြမျက်ဝန်းလေးတွေ ပိုင်းစက်သွားခဲ့သည်။ ။

ဆိုင်ထဲက စားပွဲတစ်ခုမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတာ နှုတ်ခမ်းလေးပါပဲ။ ကင်တင်းနံမှာ နှုတ်ခမ်းလေးကို တွေ့ဖို့ ဆိုတာ တကယ့်ကို

ရှားပါးလွန်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ။

အခုတော့ တီးတိုး တစ်ယောက်တည်းထိုင်ကာ ကော်ဖီသောက်နေ
၏။

"ဘယ်လိုလဲ ကျုပ်ကို ကျေးဇူးတင်သွားပြီမဟုတ်လား"

နေရီစကားကို သူမ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။ ။ ဖြူစင်က တစ်စခ
န်းထလာကာ စိန်ခေါ်သည်။ ။

"ငွေရောင် ရှင်နဲ့ ကျွန်မ တစ်ပွဲလောက် လောင်းရအောင်"

"ဘာလဲ ဘာလောင်းမှာ လဲ ဖြူစင်"

"တီးတိုးဆီက ရှင်တစ်ခုခု စားရရင် ရှင့်ကို ရှမ်းကန်မှာ အဝကျွေးမ
ယ်၊ အဲ ရှင် ရှုံးပြီးပြန်လာရင် ကျုပ်တို့ ကို တစ်ဝိုင်းကျွေးရမယ်"

"ဪ ဪ ရှင်က နစ်နာနေဦးမယ်၊ ကျုပ်က တစ်ယောက်တည်း၊
ရှင်တို့ က သုံးယောက်စာလေ စဉ်းစားဦး"

"ဒါဆို ထိုက်တန်တဲ့ လက်ဆောင်တော့ ဖြစ်ရမယ်နော်"

"စိတ်ချ ယှဉ်ပြိုင်ရဲတယ်နော်"

ငွေရောင် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြကာ ဝိုင်းက
ထထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။ တီးတိုး တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသော စားပွဲ
ဝိုင်းဆီကို ဖြစ်၏။

သူမ တည့်တည့်ကြီးလျှောက်လာတာကိုမြင်တော့ သူ သောက်လက်
စ ကော်ဖီခွက်ကို ကိုင်ထားရင်း အံ့သြသလို ကြည့်နေ၏။

"တီးတိုး ရှင့်ကိုကျွန်မ ပြောစရာရှိလို့ ခဏထိုင်မယ်နော်"

"မင်း ငါ့ကိုလာမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ ငါ တောင်းပန်တယ်နော်"

သူ့မျက်ဝန်းတွေက သူမကိုမြင်ရုံနှင့် ကြောက်လန့်နေတာ အထင်အရှား။ ဟိုတစ်နေ့က နောက်ပြောင်လိုက်တာကြောင့် ထင်သည် ။

"ရှင် စကားပြောတာကလည်း မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ရင့်သီးလိုက်တာ၊ ရုပ်ကလေးက ချောပြီး အဲဒီလို မရင့်သီးရဘူးလေ"

သူမ စကားကြောင့် သူ့လက်ထဲက ကော်ဖီခွက်ကို ပြန်ချရင်း စိတ်ညစ်ရှုပ်ထွေးသွားသော မျက်နှာနှင့်

"ဘာလဲဗျာ ဘာပြောမှာ လဲ မြန်မြန်ပြော"

သူ့အနားကို ငွေရောင် လာထိုင်တာကိုပဲ ကြောက်လန့်နေပုံကသိပ်ကိုဆိုးပါသည် ။ ဒါပေမဲ့ သူမ အပြီးမပျက်သော မျက်နှာလေးနှင့်

"မအော်ပါနဲ့ တီးတိုးရယ်၊ တိုးတိုးပြောမှ ဖြစ်မှာ မို့ပါ၊ ရှေ့ကို နည်းနည်းတိုး နှစ်ကိုယ်ကြားပြောမယ်"

"ဟာ ဗျာ"

သူ့မျက်နှာ ရဲခနဲ နီသွားတာ အထင်အရှား၊ ဖြူသောအသားအရေကြောင့် သွေးရောင်လွှမ်းသွားတာက သိသာသည် ။

"တကယ်ပြောတာပါ ရှေ့နည်းနည်းတိုး"

ပြောကာမှ သူ နောက်ကို တွန့်သွား၏။ သူမက ခန္ဓာကိုယ်ကို ရှေ့ထိကိုင်ကာ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲ စိုက်ကြည့်လိုက်သည် ။

တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးထိတ်လျက် ကြောက်ရွံ့နေပုံရသော မျက်ဝန်းတွေက သူမကို ရင်ခုန်နွေးထွေးစေ၏။

တီးတိုးရယ် ရှင် ဘာကြောင့် ကြောက်လန့်နေတာလဲ၊ ရှင့်ကို နော

ကံပြောင်ခဲ့တာက ခင်မင်တဲ့ စိတ်နဲ့ ပါ။

"မင်း ဘာပြောမှာ လဲ၊ ကိုယ် ပြန်တော့မှာ "

သူပုံစံက တကယ်ပဲ ထပြန်တော့မလို ပြင်နေတာမို့ သူမ အသံခပ်ကျယ်ကျယ်လေးနှင့် အော်ပြောလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်မကို ခေါက်ဆွဲကြော် တစ်ပွဲလောက် ဝယ်ကျွေးပါရှင်"

ကင်တင်းနီထဲကလူတွေ အားလုံး သူမအသံကြောင့် လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ။ သူက မင်သက်ကြောင်တွေစွာ ငေးကြည့်နေသည်။ ။ ပြီးမှ

"မင်း လာနောက်မနေနဲ့၊ ဟိုမှာ အားလုံး ဝိုင်းကြည့်နေပြီ"

"ကျွန်မ နောက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ် ဗိုက်ဆာလို့ ပါ၊ ဝိုက်ဆံက ဟိုမိန်းမတွေ နှိမ့်စက်လို့ ကုန်ပြီ၊ ရှင် ဝယ်ကျွေးနော်"

သူမ ခပ်တည်တည်နှင့် ထပ်ပြောတော့ သူ စိတ်ရှုပ်သလို ခေါင်းခါသည်။ ။ ဝိုင်းကြည့်နေသောလူစုကိုလည်း သူ ရှက်နေပုံရ၏။

"တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရှင် ဒါလေးတောင် မသဒ္ဓါဘူးလားဟင်"

"ဟာ စား စားကွာ၊ မင်း တကယ်စားချင်တာဆို ငါ ဝယ်ကျွေးတယ်၊ အဲ တစ်ခုတော့ ကတိပေး မင်း ငါ့ကို နောက်မစနဲ့ တော့"

"ဟာ ဒါတော့ ကျွန်မရဲ့ မွေးရာပါဗီဇလေ၊ မစ မနောက်ဘဲ နေလို့ မရဘူး၊ ရှင် ဒီလိုတော့ အပေးအယူ မလုပ်ပါနဲ့၊ ရှင်မကျွေးရင် ကျွန်မရှေ့က ထိုင်မျှော်နေမှာ ပဲ"

"ဟာ ဟေ့ မင်းစားချင် မှာ စား၊ ပြီးရင် ငါရှင်းမယ်၊ မင်း ဝိုင်းမှာ မင်းစားနော်"

"အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ တီးတိုးရယ်၊ ဟို ဝိုင်းယူသွားရင် အငတ်မ

တွေ ဝိုင်းလှစားတာနဲ့ ကျွန်မ စားရမှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဟာ ပြဿနာပဲကွာ၊ ကဲ မြန်မြန်မှာ စားပြီး သွားပါတော့ဗျာ "

"ရှင် ကိုယ်တိုင် မှာ ပေးလေ၊ ရှင်ပဲရှင်းရမှာ ကို"

သူပြောသမျှ သူမ ရစ်နေတော့ မနေနိုင်တော့ဘဲ စားပွဲထိုးလေးကို လှမ်းခေါ်ကာ ခေါက်ဆွဲကြော် မှာ သည် ။

"ကျေးဇူးပဲ တီးတိုး၊ ရှင်က ခင်စရာကောင်းတာပဲ"

ရောက်လာသော ခေါက်ဆွဲကြော်ကို သူမ ဇွန်းခက်ရင်းနှင့် မွေကာ စားလိုက်သည် ။ သူမ စားသောက်နေတာကြည့်ပြီး ဖြူစင်တို့ အံ့သြနေကြမှာ သေချာသည် ။

ရှမ်းကန်မှာ ဝမ်းတေဘယ်လ်၊ ဖြူစင်တို့ လက်ဆောင်အပြင် တီးတိုး ကျွေးသော ခေါက်ဆွဲကြော်က ကျွန်မအတွက် ပိုလို့ အရသာရှိနေ၏။

သိပ်မဆာတာကို အားပါးတရ စားနေတော့ နင်ချင်သလိုဖြစ်သွား တော့

"ဖြည်းဖြည်းစားပါ၊ မင်းကို ဘယ်သူက လာလှစားလို့ လဲ"

"ရှင် လှစားမှာ စိုးလို့ ၊ အဟင်း နောက်တာနော်၊ ရှင် စားမလား ကျွန် မ ခွံကျွေးပါ့မယ်"

"ဒါဆို အအီပြေ အနင်ပြေအောင် အအေးလေး တိုက်ပါလား၊ စပါက လင်လောက်ဆို ရပါပြီ အဟင်း"

သူ ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ စပါကရင် တစ်ပုလင်း ထပ်မှာ ပေးသည် ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုနေ့က သူမ သိပ်ပျော်သည် ။

တီးတိုးသည် စေတနာကောင်းသော ခင်စရာလည်းကောင်းသောသူ

ဖြစ်၏။ သူနှင့် သူမကြားမှာ ခင်မင်မှုလေးတွေ ပိုင်ဆိုင်ချင်၏။

"နင် ဘာလို့ အဲဒီလို သွားပတ်သက်လိုက်တာလဲ"

အလင်းငယ် လေသံက မကျေမနပ်မေးသံ။ ကျောင်းမတက်ဖြစ်သော အလင်းငယ်အတွက် သင်ခန်းစာတွေလာပေးရင်း သူ ငွေမှ င်ရောင်ကိစ္စကို ပြောပြမိတာဖြစ်သည် ။

"ငါ ပတ်သက်တာမှ မဟုတ်တာ၊ သူက ဗိုက်ဆာလို့ ဆိုပြီး ဝယ်ကျွေးခိုင်းတာ"

"အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ မရိုးသားဘူး တီးတိုး"

"ဘာကိုပြောတာလဲ"

"သူ့မှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်မလား"

"အေး ဒါကို ငါ တွေးမိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကင်တင်းနီထဲမှာ လူတွေအများကြီးလေ၊ သူ မရှက်ပေမယ့် ငါ ရှက်တယ်ဟ၊ ငါ မဝယ်ကျွေးမချင်း သူက ငုတ်တုတ်ထိုင်နေမယ့်ပုံပဲ"

အလင်းငယ် နှုတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည် ။ ဟွန်းသံအုပ်စုအကြောင်း အလင်းငယ်သည် အသိဆုံးဖြစ်သည် ။

"တီးတိုး နင် အဲဒီအုပ်စုနဲ့ သွားမပတ်သက်နဲ့ နော်"

"အေးပါ ဘာမှ ပတ်သက်စရာမှ မရှိတာ"

သည် တော့မှ အလင်းငယ် နှုတ်ဆိတ်ကျေနပ်သွားခဲ့ရင်း သူ့ကို စာအုပ်တစ်အုပ် ကမ်းပေးသည် ။

"ဘာလဲဟ"

"ငါ့အန်ကယ် ပို့ပေးလိုက်တဲ့ စာအုပ်လေ၊ အမေရိကားက မှာ လိုက်တာ၊ နင့်အတွက် တစ်အုပ်၊ ငါ့အတွက် တစ်အုပ်"

သူ လှမ်းယူလိုက်တော့ ဆေးပညာရပ်ဆိုင်ရာ စာအုပ်တစ်အုပ်မို့ ဝမ်းသာသွားမိသည်။ ။

အလင်းငယ်က ဒီလိုပဲ ရှားပါးစာအုပ်တွေကို နိုင်ငံခြားက ဦးလေးဖြစ်သူတွေထံ မှာ ကြားပြီး သူ့အတွက်ပေးတတ်သည်။ ။

"နင် သက်သာသွားပြီလား အလင်း"

"အင်း သက်သာသွားပါပြီ၊ တနင်္လာနေ့တော့ ကျောင်းပြန်တက်နိုင်မှာ ပါ"

"အေး ဒါဆို ငါ သွားမယ်၊ အဲဒီနေ့ကျမှ တွေ့ကြတာပေါ့"

သူ နှုတ်ဆက်ပြန်ခဲ့တော့ အလင်းငယ် ခြံအထိ လိုက်ပို့ပေးသည်။ ။
ဘလောက်စ်အင်္ကျီပွပွလေးနှင့် ကွာတားဘောင်းဘီလေးဝတ်ထားသော အလင်းငယ်သည် နုနုညက်ညက်လေး လှနေသည်။ ။

အလင်းငယ်ကိုကြည့်ရင်း အာရုံထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်လာတာ ငွေမှ င်ရောင်ရဲ့ မျက်နှာကိုဖြစ်သည်။ ။

မဆီမဆိုင် သူမကိုမှ စိတ်ကဘာကြောင့် သတိရသွားမိသည် မသိပါ။
သူ ဝယ်ကျွေးသော ခေါက်ဆွဲကြော်ကို အားပါးတရ စားနေသော သူမ မျက်နှာကိုလည်း မြင်နေမိသည်။ ။

ရယ်တော့ ရယ်စရာအကောင်းသား။

သူမတို့ အုပ်စုဘဝလေးက ပျော်စရာကောင်းသည်။ ။ ဗရတ်ကျတတ်

တာလေးတစ်ခုကလွဲလျှင် တခြား ဘာမှ တခြားသူ စိတ်ဆိုးနာကြည်း
အောင် မလုပ်ပါ။

သူ့ကို ထိုထက်ပိုမိုပြီး ဘာဒုက္ခပေးဦးမည်လဲ ကြောက်နေခဲ့ပေမယ့်
သူမက ဘာမှ မနှောင့်ယှက်ခဲ့ပါ။

"တီးတိုး ရှင်နဲ့ ကျွန်မ မိတ်ဆွေတွေဖြစ်သွားပြီနော်၊ ဒါကို လက်ခံရင်
ရှင်ကို ကျွန်မ မပြောင်မနောက်တော့ဘူး ဟုတ်လား"

ရယ်မောသလို ပြောသွားသော သူမ စကားသံလေးကို သူကြားယော
င်နေဆဲ။ အလင်းငယ်ကို ဖွင့်မပြာဖြစ်ပေမယ့် သူကတော့ ငွေမှ င်ရောင်
ကို ခင်မင်သွားခဲ့တာ အမှန်။
